

gelse, som er indrømmet den nuværende Byfoged af Lensbesidderen, men det er noget, som har fundet Sted i hans Formands og atter i dennes Formands Tid i lange Tider, noget, som har været tilstaaet Retsbetjentene derovre, af hvilken Oprindelse vides ikke. Det er vedblivende saaledes, at det ikke vedrører hans Embedslønning. Hvorvidt det kunde inddrages, eller der er vundet Hævd derpaa som en Indtægt paa Embedet, bliver en Sag for sig, men der er ikke noget her, som kan tilregnes Embedsmanden som mindre tilbørligt.

Den første ærede Taler berørte de Par Poster, der findes i Lovforslaget, hvor der i Kontorholdsgodtgørelse er medtaget Udgifter til Telefon. Ja, som det ærede Medlem sagde, har Justitsministeriet i dette som i andre Tilfælde selvfølgelig nævnt Tingen og sagt, hvad det drejede sig om. Det synes, som om det ærede Medlem var betænkelig derved og mente, at der kunde være nogen Grund for Tinget til, da det nu er kommet frem, at stryge den Slags Ting. Det er noget, som jeg ganske maa henstille. Jeg betragter det at have en Telefon ikke som en Behagelighed, men som et Onde for en Embedsmand. Jeg maa sige, at hvis jeg var Retsbetjent, vilde jeg ikke have Telefon. Jeg har været Retsbetjent, og den Gang opfordrede man mig til at skaffe mig en Telefon paa mit Kontor, men jeg sagde: Nej, jeg vil ikke have Telefon, jeg vil ikke have, at man skal kunne ringe paa mig og spørge baade om det ene og det andet. Jeg anser ikke Telefonen for at være en Behagelighed for Retsbetjenten, men jeg betragter den som en Fordel for Jurisdiktionen, og navnlig mener jeg, at det i mange Tilfælde for Jurisdiktionens Beboere kan være en stor Behagelighed — naar nemlig Embedsmanden har en udstrakt Landjurisdiktion — at man pr. Telefon kan henvende sig til ham og derved skaffe sig Oplysninger baade om det ene og det andet, spørge, om han er hjemme til den og den Tid o. s. v. Det er jo efterhaanden blevet mere og mere almindeligt, at man har Telefoner, man ser endog, at Lægerne have Telefoner. Man har Eksempler paa, at Lægerne diktere Recepter ved Telefon til Apotekerne for at spare de paagældende en dobbelt Bevægelse til Apotekerne, idet de ellers skulde gaa dertil gentagne Gange, først med Recepten og saa for at hente Medicinen. Paa lignende Maade har jeg tænkt mig, at det var en Fordel, som havde ret stor Betydning omkring i Jurisdiktionerne,

at man kunde sætte sig i telefonisk Forbindelse med Retsbetjentene. Vil man imidlertid ikke gøre dette og altsaa stryge Udgifterne hertil, shal jeg for mit personlige Vedkommende ikke have noget derimod. Jeg finder, som sagt, at det er en Velvilje fra Retsbetjentens Side at holde Telefon, som der skal særlig Lyst til. Naar det ærede Medlem spurgte mig, i hvilken Udstrækning der er Telefoner, maa jeg sige, at jeg beklager, i hvert Tilfælde i Øjeblikket, at være ude af Stand til at oplyse noget i saa Henseende.

Bertelsen (Hjørring Amts 5te Valgekreds): Til Forebyggelse af de Misbrug, som den højtærede Minister forudsætter i Cirkulæret, og som, hvad det ogsaa fremgaar af hans Udtalelser, *ere* foregaaede, tror jeg, at den højtærede Justitsminister ved sit Cirkulære er gaaet en forkert Vej, og jeg tror ogsaa, at han er gaaet en Vej, som de fleste af vore Retsbetjente ikke paa nogen Maade kunne være tjente med. Det fremgaar jo af Cirkulæret, at der foregaar ikke saa faa Misbrug. Mig forekommer det, at det havde været den rigtigste Vej at gaa for den højtærede Justitsminister at paatale disse Forhold, naar de komme til hans Kundskab. Sagen bør paatales, naar en Embedsmand indberetter, at han har udgivet et større Beløb, end han virkelig har udgivet, thi det er efter min Formening fuldstændig forkert. Cirkulæret udtaler nok, at Embedsmændene skulle indberette, hvad de virkelige Udgifter have været, men paa den anden Side giver Cirkulæret dem i Virkeligheden — og det kan den højtærede Justitsminister ikke komme fra — ogsaa Anvisning paa, at de have Ret til at gøre sig Fordel, hvis det kan lade sig gøre, paa Kontorpersonalets Lønningskontos Bekostning. Enkelte af Retsbetjentene have, saaledes som det er udtrykt i Cirkulæret, været i Tvivl om, hvorvidt de have haft Ret til dette eller ej, og den højtærede Justitsminister har svaret i sit Cirkulære, at den Fordel have de Ret til at gøre sig. Jeg vil ikke paa nogen Maade nægte, at Kontorholdsvederlaget er en Sum, som bliver given vedkommende Embedsmand for et Tidsrum af 5 Aar, saa at det Beløb, som ikke medgaar til Afholdelse af Udgifter paa en Konto, kan anvendes paa en anden, og saa, at vedkommende Embedsmand ogsaa kan have Ret til at beholde det Beløb, som ikke medgaar til Kontorudgifter. Men den Anvisning og den Forklaring, som er given i Cirkulæret, rummer virkelig den Fare, som